

KEN FOLLETT

Ediția integrală a titlurilor la Editura RAO:

- ▼ *Scandalul Modigliani*
 - ▼ *Bani de hârtie*
 - ▼ *Prin urechile acului*
 - ▼ *Triunghiul*
 - ▼ *Codul Rebecca*
 - ▼ *Omul din Sankt Petersburg*
 - ▼ *Pe aripi de vultur*
 - ▼ *Printre lei*
 - ▼ *Noaptea peste ocean*
 - ▼ *O avere periculoasă*
 - ▼ *Un loc numit libertate*
 - ▼ *Al treilea geamăn*
 - ▼ *Copiii Edenului*
 - ▼ *Codul zero*
 - ▼ *O misiune riscantă*
 - ▼ *Zbor periculos*
 - ▼ *Alb infinit*
 - ▼ *Notre-Dame*
- ▶ Seria Kingsbridge:
 - ▶ *Stâlpii pământului*
 - ▶ *O lume fără sfârșit*
 - ▶ *Coloana de foc*
 - ▶ *Și a fost seară,
și a fost dimineață*
 - ▶ Trilogia Secolului:
 - ▶ *Căderea uriașilor*
 - ▶ *Iarna lumii*
 - ▶ *Capătul veșniciei*
 - ▶ *Niciodată*

KEN FOLLETT

TRIUNGHIUL

PROLOG

A existat o vreme, o singură dată, când ei s-au aflat toți la un loc.

S-au întâlnit cu mulți ani în urmă, în tinerețe, înainte să se întâmple toate acestea, dar acea întrevedere și-a lăsat amprenta de-a lungul deceniilor.

Mai exact, era prima duminică din noiembrie 1947 și fiecare dintre ei i-a cunoscut pe toți ceilalți – într-adevăr, pentru câteva minute, toți s-au aflat în aceeași încăpere. Unii dintre ei au uitat imediat fețele pe care le-au văzut și numele rostite în timpul prezentărilor oficiale. De fapt, unii dintre ei au uitat complet ziua respectivă, iar când aceasta a devenit atât de importantă, douăzeci și unu de ani mai târziu, ei doar s-au prefăcut că-și aminteau; au privit atent fotografiile estompate, șoptind aluziv: „Ah, da, desigur“.

Acea întâlnire matinală a fost o coincidență, însă nu una prea surprinzătoare. Cei mai mulți erau tineri și capabili, meniți să dețină puterea, să ia decizii și să facă schimbări, fiecare în felul său și fiecare în țara lui. Oamenii de genul lor se cunoșteau în tinerețe în locuri precum Universitatea Oxford. Mai mult, când se întâlneau toate *acestea*, cei care nu erau implicați de la început erau atrași doar *pentru că* i-au cunoscut pe ceilalți la Oxford.

Și totuși, la vremea respectivă, nu părea a fi o întâlnire istorică. Era doar o simplă recepție, într-un loc unde se organizau prea multe astfel de reuniuni (fără suficiente cocktailuri, ar adăuga studenții).

Era o întâlnire neinteresantă. Mă rog, aproape.

Al Cortone bătu la ușă și așteptă în hol, ca să-i deschidă un mort.

Bănuiala că prietenul lui era mort se transformase în certitudine în ultimii trei ani. Mai întâi, Cortone auzise că Nat Dickstein fusese luat prizonier. Spre sfârșitul războiului, începuseră să circule zvonuri despre ceea ce păteau evreii în lagărele naziste. Apoi, într-un final, adevărul cumplit ieșise la suprafață.

De partea cealaltă a ușii, o fantomă împinse un scaun pe pardoseală și traversă șontâc-șontâc încăperea.

Brusc, Cortone începu să aibă emoții. Dacă Dickstein era invalid? Dacă devenise instabil mental? Cortone nu știuse niciodată cum să se comporte față de schilozi sau de nebuni. El și Dickstein fuseseră foarte apropiați, doar pentru câteva zile în 1943, dar cum era, oare, Dickstein în acel moment?

– Salut, Nat! îl salută Cortone după ce ușa se deschise.

Dickstein se holbă la el, sceptic și nevenindu-i să creadă, pe urmă se lumină la față, zâmbi larg și exclamă cu accentul lui britanic caraghios:

– Dumnezeule, ia te uită cine-i aici!

Cortone zâmbi la rândul lui, ușurat. Își strânseseră mâinile și se bătură pe spate, apoi schimbară câteva replici în jargonul milităresc, doar din plăcere. Pe urmă Cortone fu invitat înăuntru.

Locuința lui Dickstein era alcătuită dintr-o încăpere cu tavan înalt, într-o casă veche, dintr-un cartier sărac al orașului. În cameră se aflau un pat simplu, făcut cu grijă, în stil milităresc, un dulap vechi și greu din lemn negru, o comodă asortată și o masă plină cu cărți, așezată în fața unei ferestruici. Lui Cortone i se părea că odaia era sărăcăcioasă. Dacă ar fi locuit acolo, ar fi adăugat niște obiecte personale, ca să-i confere încăperii ceva din personalitatea lui: fotografii cu familia, suvenire de la cascada Niagara și din Miami Beach, trofeul de fotbal obținut în timpul liceului.

– Sunt foarte curios, cum ai dat de mine? întrebă Dickstein.

– Trebuie să mărturisesc că n-a fost ușor, răspunse Cortone pe când își scoase haina uniforme și o așeză pe patul îngust. Mi-a luat aproape toată ziua de ieri.

El ochi singurul fotoliu din încăpere. Ambele brațe erau înclinate într-o parte într-un mod ciudat, un arc ieșea prin crizantemele șterse, imprimate pe material, iar în locul piciorului care lipsea fusese așezat un exemplar din cartea *Theaitetos* sau *Teetet*, de fapt, un dialog al lui Platon aparținând perioadei de bătrânețe a filosofului Greciei antice.

– Pot șede și oameni în el?

– Nu și cei care au rang mai înalt decât sergentul. Însă...

– Aceia oricum nu sunt oameni.

Râseră amândoi: era o glumă mai veche. Dickstein aduse un scaun din lemn de la masă și-l încălecă, măsurându-l din priviri pe prietenul lui.

– Te-ai îngrășat.

Cortone se mângâie încet pe pânțele.

– Se trăiește bine în Frankfurt – ai ratat demobilizarea, replică el, apoi se aplecă în față și-și coborî vocea, ca și când ceea ce urma să spună ar fi fost confidențial: Am

căştigat o *avere*. Bijuterii, porţelan, antichităţi – toate cumpărate pentru ţigări şi săpun. Nemţii mor de foame. Partea cea mai bună este că fetele sunt dispuse să facă orice pentru o bomboană de ciocolată.

Se lăsa pe spate, aşteptându-se ca Dickstein să râdă, dar acesta îl privea cu o expresie serioasă întipărită pe faţă. Deconcertat, Cortone schimbă subiectul:

– Tu însă numai gras nu eşti.

La început, fusese atât de uşurat să-l vadă întreg pe Dickstein şi zâmbind la fel ca odinioară, încât nu-l privea cu atenţie. Dar în clipa aceea îşi dădea seama că prietenul lui era mai rău decât dacă ar fi fost slab: arăta epuizat. Nat Dickstein fusese întotdeauna scund şi slab, însă în acel moment părea să fie sfrijit. Pielea palidă ca de mort şi ochii mari şi câprui din spatele ochelarilor cu rame din plastic îi accentuau aerul maladiv. O fâşie de piele palidă se întrezărea între partea superioară a şosetei şi tivul unui crac al pantalonilor. În urmă cu patru ani, Dickstein avusese pielea bronzată şi tăbăcită asemenea tălpii bocancilor soldaţilor din armata britanică. Atunci când Cortone vorbea despre amicului lui englez, cum o făcea adesea, el spunea: „E cel mai dur şi mai rău soldat care mi-a salvat viaţa, şi nu vă păcălesc“.

– Gras? Nu, zise Dickstein. În ţara asta mâncarea se dă în continuare cu raţia, amice. Însă ne descurcăm.

– Ai trăit vremuri şi mai grele, zâmbi Dickstein.

– Şi-am supravieţuit.

– Ai fost luat prizonier.

– La La Molina.

– Cum naiba au reuşit să te prindă?

– Uşor, răspuse Dickstein şi ridică din umeri. Am fost împuşcat în picior şi am leşinat. Când mi-am revenit, m-am trezit într-un camion nemţesc.

Cortone se uită la picioarele lui Dickstein.

– S-a vindecat?

– Am avut noroc. În vagonul trenului POW¹ în care eram se afla un doctor. Mi-a tratat osul.

Cortone încuviinţă din cap.

– Şi-apoi lagărul...

Se gândi că poate ar trebui să nu întrebe, dar voia să afle.

– Totul a fost bine până când au aflat că eram evreu.

Vrei o ceaşcă de ceai? Nu-mi permit whisky.

– Nu, zise Cortone, cu toate că şi-ar fi dorit să fi tăcut.

Oricum, nu mai beau whisky dimineaţa. Viaţa nu pare a fi la fel de scurtă ca odinioară.

Dickstein îşi întoarse privirea de la Cortone.

– Au hotărât să afle de câte ori puteau rupe un picior în acelaşi loc şi de fiecare dată să se vindece.

– Iisuse! exclamă Cortone, aproape şoptind.

– Asta a fost partea cea mai bună, continuă Dickstein pe un ton monoton, pe urmă privi din nou în altă parte.

– Nenorociţii! spuse Cortone.

Nu-i veniră în minte alte cuvinte. Dickstein avea o expresie ciudată întipărită pe faţă; una pe care Cortone n-o mai văzuse până atunci, era ceva – înţelese el după o clipă – ce semăna cu teama. Era ciudat. La urma urmei, totul luase sfârşit, nu?

– La naiba, măcar am căştigat, nu? opină vesel Cortone şi-i trase un pumn în umăr lui Dickstein.

Acesta zâmbi.

– Aşa e. Spune-mi, ce cauţi în Anglia? Şi cum ai dat de urma mea?

– Am reuşit să fac o escală în Londra în drum spre Buffalo. M-am dus la Ministerul de Război...

¹ Acronim englezesc pentru Prisoners of War (P.O.W.), prizonieri de război (n.red.)

Cortone ezită. Se dusese la Ministerul de Război ca să se intereseze cum și când murise Dickstein.

– Mi-au dat o adresă din Stepney, continuă el. Când am ajuns acolo, pe toată strada mai rămăsese în picioare o singură casă. Înăuntru, sub un strat gros de praf, am găsit un bătrân.

– Tommy Coster.

– Corect. Ei bine, după ce am băut nouăsprezece cești de ceai slab și am ascultat povestea vieții lui, m-a trimis la o altă casă de după colț, unde am găsit-o pe mama ta, am mai băut niște ceai slab și am ascultat povestea vieții ei. Când am aflat adresa ta, a fost prea târziu ca să prind ultimul tren spre Oxford, așa că am așteptat până dimineată, și iată-mă! N-am decât câteva ore la dispoziție – vaporul meu ridică ancora mâine.

– Ai fost lăsat la vatră?

– Nu încă, peste trei săptămâni, două zile și nouăzeci și patru de minute.

– Ce-ai de gând să faci când te vei întoarce acasă?

– Mă voi ocupa de afacerea de familie. Am **descoperit** în ultimii ani că sunt un om de afaceri fantastic.

– Ce fel de afacere are familia ta? Nu mi-ai pomenit niciodată.

– Cu camioane, răspune scurt Cortone. Iar tu? Care-i treaba cu Universitatea Oxford, pentru numele lui Dumnezeu?! Ce studiezi?

– Literatura ebraică.

– Glumești.

– Știam să scriu în ebraică înainte să merg la școală, nu ți-am spus? Bunicul meu era un om cult. Trăia într-o odaie rău mirositoare deasupra unei plăcintării de pe Mile End Road. Obișnuiam să merg la el sămbetele și

duminicile. Nu mă plângeam niciodată – îmi plăcea. Oricum, ce altceva aș putea studia?

Cortone ridică din umeri.

– Nu știu, Fizică atomică, poate, sau Managementul afacerilor. De ce-ai studia, în fond și la urma urmei?

– Ca să fiu fericit, mai deștept și mai bogat.

– Ești ciudat, ca întotdeauna, clătină din cap Cortone. Sunt multe fete pe-aici?

– Câteva. Și-apoi, sunt ocupat.

Lui i se păru că Dickstein se îmbujoră.

– Mincinosule! Ești îndrăgostit, prostule! Îmi dau seama. Cine e?

– Păi, sincer să fiu... se bălbâi Dickstein vizibil stânjenit. Este intangibilă. E soția unui profesor. Exotică, inteligentă, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Nu sună promițător, Nat, opină Cortone făcând o grimasă.

– Știu, totuși... Vei înțelege despre ce vorbesc, zise Dickstein și se ridică în picioare.

– Voi avea ocazia s-o cunosc?

– Profesorul Ashford organizează o recepție. Sunt invitat. Eram pe picior de plecare când ai venit.

Dickstein își luă haina pe el.

– O recepție la Oxford, zise Cortone. Stai să vezi când vor afla de asta cei din Buffalo!

Era o dimineată răcoroasă și însorită. Razele palide ale soarelui mângâiau piatra crem a clădirilor vechi din oraș. Ei mergeau în tăcere, cu mâinile în buzunare și zgribuliți, încercând să înfrunte vântul aspru de noiembrie

care mătura străzile. Cortone continua să bombăne: „La naiba cu Oxford!”

Erau foarte puțini oameni pe-afară, însă după ce meraseră pe jos cam un kilometru, Dickstein arată cu degetul peste stradă, unde se afla un bărbat înalt, care avea un fular înfășurat în jurul gâtului.

– Uite-l pe rus, zise el, apoi strigă: Hei, Rostov!

Rusul își ridică privirea, făcu semn cu mâna și traversă strada, ajungând pe trotuarul pe care se aflau ei. Avea o tunsoare militărească și arăta mult prea lungan și slăbănog în costumul de duzină. Cortone începea să creadă că, în țara aceea, toți erau slabi.

– Rostov merge la Balliol, la același colegiu ca și mine, preciză Dickstein. David Rostov, ți-l prezint pe Alan Cortone. Al și cu mine am fost o vreme împreună în Italia. Te duci acasă la Ashford, Rostov?

Rusul încuviință solemn din cap.

– Orice pentru o băutură gratuită.

– Și pe tine te interesează Literatura ebraică? îl întreabă Cortone.

– Nu, răspuse Rostov, studiez Economia burgheză.

Dickstein râse zgomotos. Cortone nu înțelese gluma.

– Rostov este din Smolensk. Este membru al PCUS – Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, îi explică Dickstein.

Cortone tot nu înțelese gluma.

– Credeam că nimeni n-are voie să iasă din Rusia, spuse Cortone.

Rostov începu să-i detalieze că tatăl lui fusese diplomat în Japonia când izbucnise războiul. Pe față avea întipărită o expresie serioasă, care, uneori, era înlocuită de un zâmbet schițat. Deși vorbea o engleză perfectă, reuși să-i lase lui Cortone impresia că era respectuos. Cortone se

închise în el și se gândi la cum ar fi să îndrăgești un om ca și când ți-ar fi frate, să lupți alături de el, apoi acesta să plece și să studieze Literatura ebraică, iar tu să-ți dai seama că, de fapt, nu l-ai cunoscut cu adevărat.

– Te-ai decis dacă vei pleca în Palestina? îl întreabă Rostov, într-un final, pe Dickstein.

– Palestina? Pentru ce? se arătă mirat Cortone.

Dickstein părea tulburat.

– Nu m-am decis.

– Ar trebui să mergi, spuse Rostov. Căminul Național Evreiesc te va ajuta să înlături ultimele vestigii ale Imperiului Britanic din Orientul Mijlociu.

– Ăsta-i un slogan al partidului? îl întreabă Dickstein, schițând un zâmbet.

– Da, răspuse Rostov, pe un ton serios. Ești socialist...

– Într-un fel.

– ...și este important ca noul stat să fie socialist.

Lui Cortone nu-i venea să creadă.

– Arabii vă omoară acolo. Iisuse, Nat, doar ce ai scăpat de nemți!

– Nu m-am decis, repetă Dickstein, clătînând iritat din cap. Nu știi ce să fac.

Părea că nu voia să vorbească despre asta.

Înaintau cu pași alerți. Deși simțea că-i ingheța fața, Cortone transpira sub uniforma de iarnă. Ceilalți doi bărbați începură să povestească despre un scandal: un bărbat pe care-l chema Mosley – numele nu-i spunea nimic lui Cortone – fusese convins să intre în Oxford într-o dubă și să țină un discurs la Memorialul Martirilor. Mosley era fascist, află el o clipă mai târziu. Rostov argumenta că incidentul dovedea cum democrația socială era mai aproape de fascism decât de comunism. Dickstein

susținea că studenții care organizaseră evenimentul încercău doar să „șocheze”.

Cortone îi asculta și-i privea pe cei doi bărbați. Formau un cuplu ciudat: Rostov, înalt, cu fularul înfășurat în jurul gâtului ca un bandaj, făcând pași mari, cu pantalonii prea scurți, care-i fluturau asemenea unor steaguri, și Dickstein, scund, cu ochi mari și ochelari rotunzi, îmbrăcat într-un costum de civil, semănând cu un schelet grăbit. Deși nu era intelectual, Cortone pricepea unele cuvinte peiorative în orice limbă și știa că niciunul din ei nu spunea cu adevărat ceea ce credea: Rostov perora despre un soi de dogmă oficială, iar nepăsarea falsă a lui Dickstein ascundea o atitudine diferită, mai profundă. Când Dickstein râse de Mosley, păru a fi un copil care se amuza după un coșmar. Cei doi purtau o discuție inteligentă, însă fără emoții: semăna cu o partidă de scrimă cu săbii boante.

În cele din urmă, Dickstein păru să-și dea seama că Alan Cortone nu participa la discuție și începu să vorbească despre gazda lór:

– Stephen Ashford este puțin cam excentric, însă e un om remarcabil, zise el. Și-a petrecut cea mai mare parte din viață în Orientul Mijlociu. A făcut o mică avere, dar a pierdut-o, în mod evident. Obișnuia să facă lucruri nebunești, cum ar fi să traverseze deșertul Arabiei pe cămilă.

– Acesta ar putea fi cel mai puțin nebunesc mod de a-l traversa, spuse Cortone.

– Ashford are o soție libaneză, preciză Rostov.

Cortone se uită la Dickstein.

– Este...

– Este mai tânără decât el, adăugă repede Dickstein.

A adus-o în Anglia chiar înainte de război și a devenit

profesor de Literatură ebraică aici. Dacă el îți oferă Marsala în loc de Sherry înseamnă că ai abuzat de ospitalitatea lui.

– Lumea face distincția între cele două soiuri de vin? întrebă Cortone.

– Aceasta este casa lui.

Cortone se aștepta oarecum la o vilă în stil maur, însă reședința Ashford era o imitație în stilul Tudor, vopsită în alb cu tâmplărie verde. Grădina din față semăna cu o junglă de arbuști. Cei trei tineri străbătură aleea din cărămidă care ducea la casă. Ușa de la intrare era deschisă. Intrară într-un vestibul mic și pătrat. Undeva, în casă, câțiva oameni râdeau: petrecerea începuse. O ușă dublă se deschise și ieși cea mai frumoasă femeie din lume.

Cortone încremeni. Stătea nemișcat și se holba, în timp ce ea traversa covorul ca să-i întâmpine. Îl auzi pe Dickstein zicând: „Acesta este prietenul meu, Alan Cortone”. El îi atinse mâna lungă și cafenie, caldă și uscată, cu oase fine și uitase să-i mai dea drumul.

Femeia se întoarse și-i conduse în salon. Dickstein îi atinse brațul lui Cortone și zâmbi: știa ce-i trecea prin minte prietenului său.

Cortone își reveni în fire suficient cât să exclame:

– Uau!

Pe măsuță stăteau aliniat cu o precizie militărească niște pahare mici cu Sherry. Ea îi întinse unul lui Cortone, îi zâmbi și-i spuse:

– Apropo, sunt Eila Ashford.

Cortone o privi cu atenție în timp ce ea împărțea paharele cu băutura. Nu purta nicio bijuterie: nu exista nici urmă de machiaj pe fața ei uluitoare, avea părul negru și drept, era îmbrăcată cu o rochie albă și încălțată cu